

PAPETU

—Fa mitja hora que tinc la batuta a la mà y cap de vostés ha sigut capàs de posarse a trempar.

TEATRE ARNAU

Tots els dies tarde a les 7. Nit a les 11

ELS JAPONESOS

Espléndida presentació

El decorat y trajos valen 150.000 pesetas

TEATRE LÍRIC

(PARALEL)

Grans éxits de la companyia dramàtica dirigida per
CECILIO RODRIGUEZ DE LA VEGA!

Gran Guinyol! Totes les nits!
**QUELÁN DE HONRAS :: EL SISTEMA DEL DOCTOR
GOUDEÓN**

En aquesta setmana: **PASA LA RONDA**

La vineta el divertit guinyol còmic: **LOS VIEJOS VERDES**
GRAN ÈXIT! GRANS OVACIONS!

GRAN EDEN CONCERT

El més elegant dels concerts, ahont tots els
dies s'hi reuneix la elegancia barcelonesa.

35 ARTISTES 35

Teatre de Novetats

Companyia dramàtica dirigida pe'l eminent primer actor

RICART CALVO

En aquesta setmana, darreres representacions de

DON JUAN TENORIO

creació d'en CALVO.

Próximament, el drama d'en Velez de Guevara

REINAR DESPUÉS DE MORIR

presentat espléndidament.

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albàmina*, *Incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes), **BARCELONA**

ALCAZAR ESPAÑOL

Juñó, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

GHUANO TENORI

Gran troupe de varietés de la que formen part:

JULIA ESPAÑA, Hna. Libertad, La Palmerita, Hermanas Fabre, Rosalito, La Reverte y altres 30 artistes.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

LAS HERMANAS VIGNÉ

Grans ovacions a tota la troupe

Totes les nits, **GRAN EXITÁS** al

TRIO DELMONTE

ENTRADA LLIURE :: BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Fabelló de Moda

::

El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival a

LAS TUDEINAS

Sempre éxits a la extensa troupe composta de

25 Escullides artistes 25

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis!

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
= tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - **BARCELONA**

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantía en metàlic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelay, 38

Hores de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPANYA, trimestre Ptes. 2
 ESTRANGERA 3

Page anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Lo que fan els grecs

Després d'uns quants anys de no saberse ni una paraula d'aquests històrics senyors, tornem a tenirlos d'actualitat. Perque'ls grecs, per una cosa o per l'altra, se posen de moda quan un menys s'en adona.

Avant de Jesucrist, ja estaven de moda. Després ho liquidaren tot y el món se distribuí en pública subasta tot lo d'aquell establiment tan ben posat, ont hi havia de tot com en «El Siglo». Uns senyors s'emportaren les estatuës, altres les monedes, els de més enllà tots els plats y olles que trovaven y una vegada tot repartit, fins les idees y els deus, no'ls hi deixaren més qu'unes quantes pedres, entre elles el Partenón perque no diguessin, y el nom, com an aquells nobles tronats que de les seves grandeses no'ls hi queda més que la casa pairal y el nom.

Així, dirán vostés, ja sabem lo que fan els grecs: un paper ridícul. No; els grecs ho fan tot, com nosaltres, com tothom. Creguin que ho fan tot. Ells, a més d'estar de moda per la guerra d'are, com ho estigueren pe'l Renaixement y per l'Imperi y per l'any trenta y fa dotze anys quan la guerra amb Turquia, segueixen la moda, y uns homes que segueixen la moda, tenen d'estar disposats a ferho tot.

L'altre dia parlàvem amb en Peius de la guerra, y, naturalment, surtiren els grecs. En Peius comensá a explicar coses.

—Jo, la darrera vegada que vaig veure als grecs fou...

—En les Termópiles, Peius?

—No, en l'enterro d'en Víctor Hugo.

—Y qué feien?

—Qué feien? Mireul...

A la fi anàvem a saber qué es io que feien els grecs, els nets de Plató, de Sófo-cles, de Safo, d'Alcibíades y Aspasia, de tots els grans homes y les grans bandarres.

—Mireul... Sota l'Arc de l'Estrella anava passant gent y gent, darrera de la caixa del gran poeta. Vinga passar italians, suecs, danesos, indis, americans, russos, gitanos, hongaresos... A la fi arribaren els grecs. ¿Sabeu com anaven?

—No, Peius.

—Doncs, marxaven ar-

renglerats, portant un Partenón petit y a dintre una' espelma.

Ja ho veuen, doncs, lo que fan els grecs segons en Peius: aguantar l'espelma dintre del Partenón.

Cóm está la societat!

(Rigurosament històric)

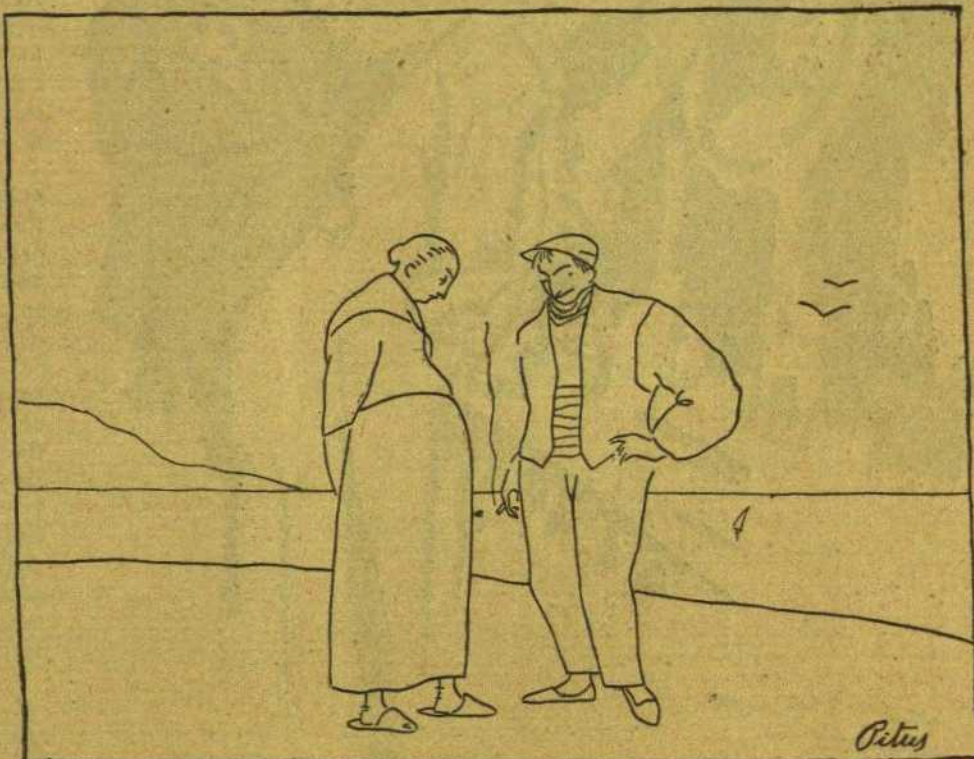
Una nena de vint anys, filla d'una familia molt de iglesia que viu al carrer d'en Clarís, s'estava al seu salonet de piano escoltant com el seu *novio* tocava una sonata, quan de sobte el *novio* treu les mans del teclat y diu:—No vull tocar més coses tristes: vaig a tocar *La Casta Susana*.

Responentli la nena:—No ho vull.

El *novio*:—Per qué?

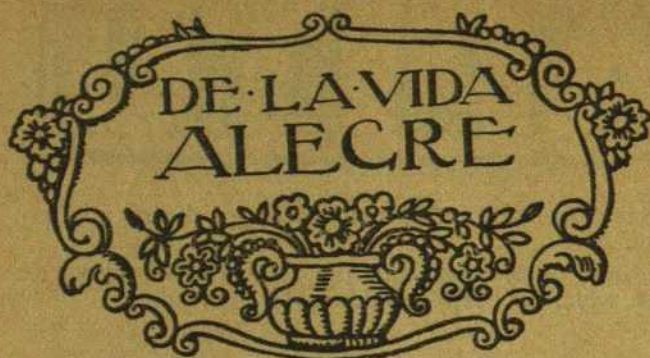
La nena:—Perque no vull que toquis pessets brutes.

El *novio* va complàurela; però encare no feia deu minuts d'aquesta discussió, qu'era la xamosa nena la que tocava la pessa bruta al *novio*.

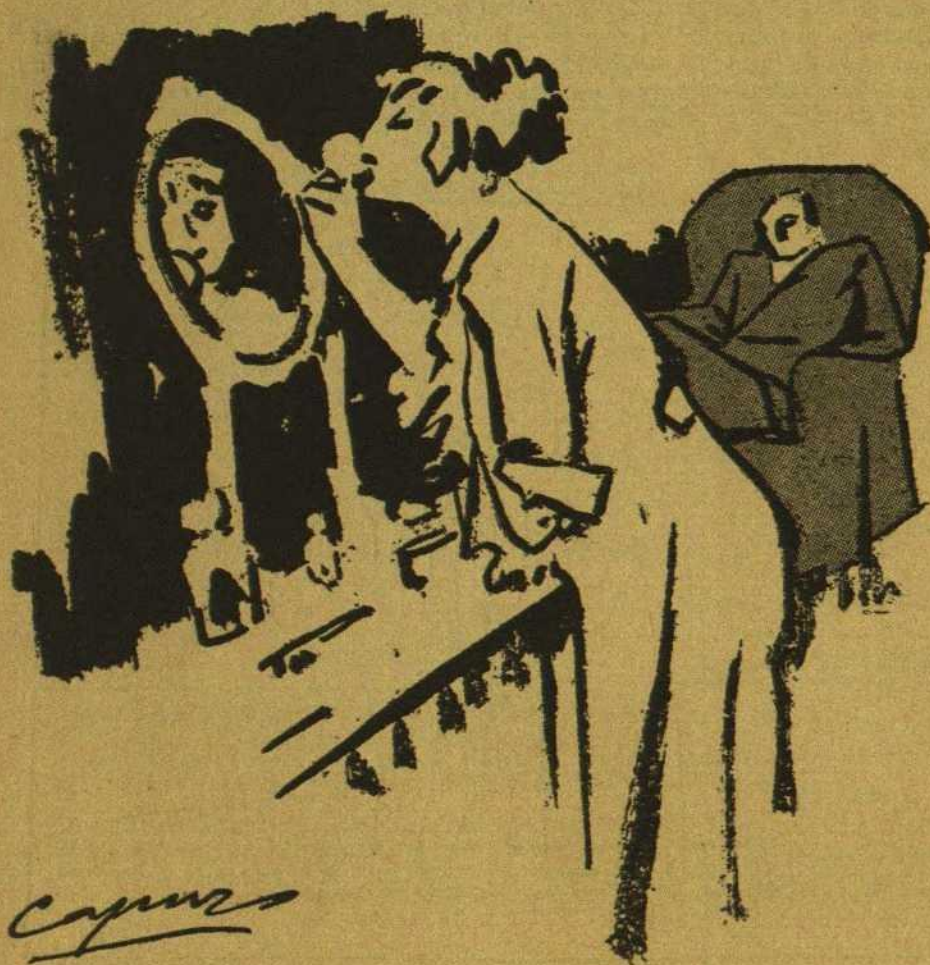
—Y si fos bessonada?

—Ja veurás: amb un tiro hauriem mort dos pardals.

Qui es aquest *pollo* llarg y prim que s'está en aquell recó amb les lmans a les cartutxeres? preguntem nosaltres, paraula més o menys, quan entrem en un *foyer*; y hem observat que invariablement ens responen: ¡Es un *Lluís*!

Caram! fem nosaltres per tota exclamació, y meditem sobre l'irrupció dels *Lluisos* en els music-halls, que per altra part trovem altament beneficiosa. Nosaltres ja'ls véiem feia temps, pro com que no coneixíem els *Lluisos*, no sabíem ben bé qui eren aquestos minyons quiets, avispats, ben vestits y lluent d'ulls que's miraven a les artistes més revingudes amb un desitg marcat de *convertir-les*. Fins que un dia el nostre amic Ribera

—Noia, abuses dels polvos.
—Ja veurás, com que tu m'els dones.

ens ho va dir y nosaltres ens várem alegrar de saberho.

Inmediatament anárem a veure al pare Puig, qu'es el representant, pera saber a qué obeta aquesta afició dels seus congregants a la *vida alegre*, y ens digué l'ilustre jesuïta lo que a continuació copiem:

—Es *vianda del temps*; el jovent s'ens torna agre; la virtut fuig de Barcelona com anys enrera la moral fugí de Grecia.

Aquestes paraules del Pare Puig, dites en un to amarg, ens feren meditar y després de fer constar el fet de que'l *Lluís* barceloní es jove que *frecuenta* malgrat el pare Puig, seguim meditant, qu'es feina descansada.

De la Sala Imperi se n'ha despedit, després d'un lluit benefici y una brillant campanya, la divina Olympia d'Arigny, deixantnos amb l'in presió dolça de les seves cançons y deixantnos entregats a la Bella Colombia, que canta y diu com una artista consumada.

Al *Edèn Concert* segueixen incansables y en augment els admiradors de la d'*Artois* y els de la *Ideal Zará* son tan incondicionals que la defensarien en tots els terrenos, a peu y a cavall, com si fos de la familia.

El *foyer* cada nit més concorregut y en Ripoll posantlo a l'altura dels primers *foyers* del món.

Es esperat amb ansia el debut de la *Nella Cavillieri*, que a hores d'ara ja haurá fet felis a més d'un barceloní de categoria.

A la *Buena Sombra* les *Vigné* hi tenen un éxit formidable, rivalisanti amb elles l'*Arelina*, la *Renée*, la Gaby Ariane, les gentilíssimes Dafnis y Cloe y el Trio Delmonte, que avans d'anarsen a París a fer la conquesta del *Gaulois* honrarán aquestes planes amb el seu gest incomparable.

Al *Arnau* hi fan els darrers salts mortals els Japonesos, dilluns hi debuten quinze belldats artistiques y coreogràfiques, ens anuncien les *Harturs* com una cosa misteriosa y s'espera a la *Niña de los Peines* com a sensacional.

Al *Alcázar* fan la broma propia d'aquetos dies, representant el *Chuano Tenori*, que fa reventar de riure a la concurrencia mentre les *Cordobesitas*, les *Perlitas* y les *Trigueñitas*, amb les 6 *Papillons*, la Julia España y la Mari-Alis apetitosa y sentimental, animen aquella casa, qu'es un veritable refugi contra l'aburriment.

Repasada aquesta revista, ja no'ns cal meditar més sobre l'irrupció dels *Lluisos* en els music-halls. Lo que no comprenem

es com encara s'aguanten les hicas de Maria. Que ja s'hi deixarán anar, si Deu ho voll

Del rebre

A casa de la senyora Mercé, reb tothom. Ella a les amigues, el pare als companys y clients y els fills a les seves coneixenses; però la que reb més es la senyora, que te destinats dies pera les visites íntimes, pera les de compliment, pera les de beneficencia, pera les reunions amb piano y dolços, pera pendre te. Parla sempre com un llibre de bona educació. Fa sempre veu de visita y seu y acciona com en una alta comedia. Al revés de la senyora Carme, tota franca y senzilla y fins descaradota, amb la qual en aquest moment está parlant així:

—Peró, vosté, donya Carme, per qué no estableix un ordre pera les visites?

—Li diré, senyora Mercé. Es que jo no faig més que les precises y a casa no puc aguantar. M'agrada el carrer, el caminar, el sol...

—Peró se te de rebre. Una senyora com cal, te de rebre.

—Sí, disgustos, devegades.

—No ho cregui. Es tant bonic conversar, tenirse consideracions, parlar-se respectuosament. Ja veurá, o s'es senyora o no se n'es.

—Se pot ésser molt senyora—aquí donya Carme, ja s'anava enfadant—y eo estar pe'l visiteig.

—Peró vol dir que vosté no reb mai?

La senyora Carme, empipada del tot, tot rient, però amb la veu una mica dura, respón a n'aquella dona feta de merengue:

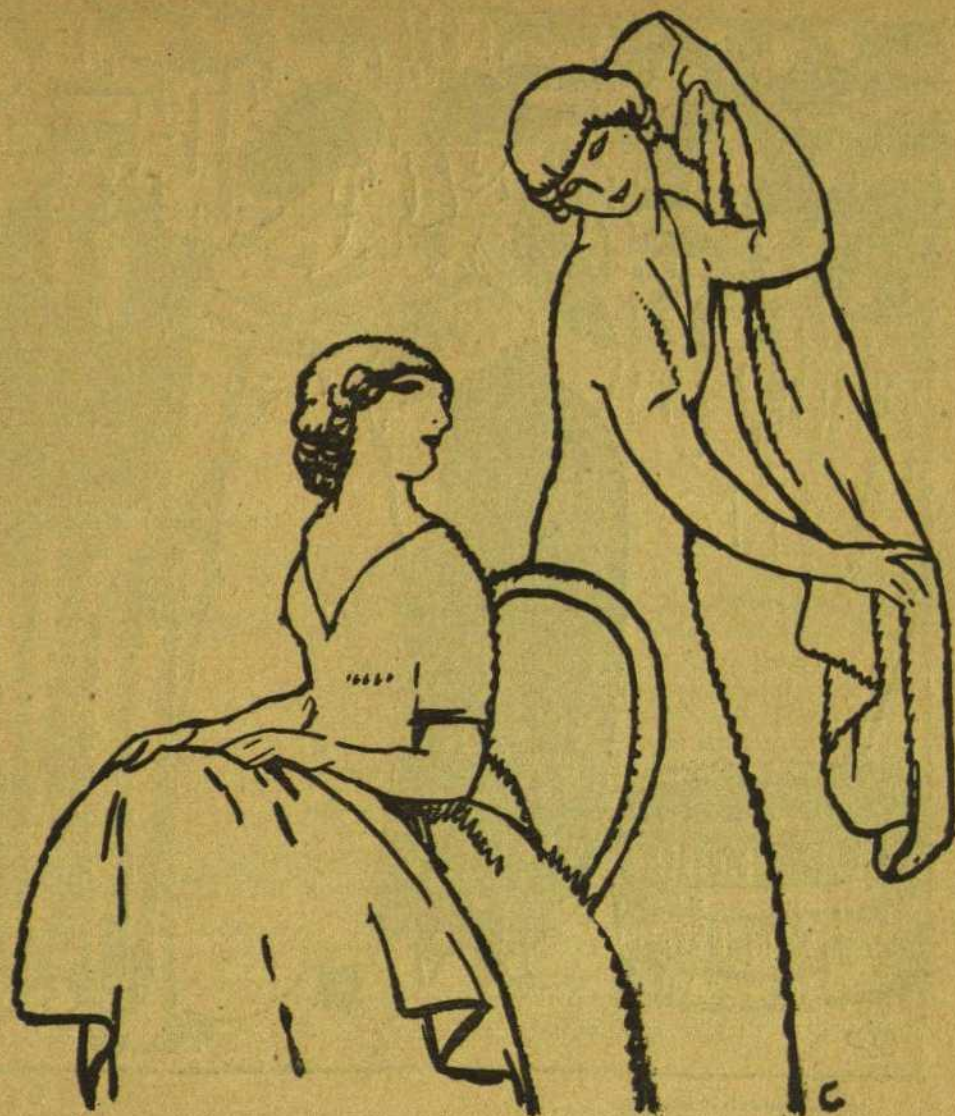
—Sí, senyora; quan el meu marit menja llagosta.

Fires y festes de Girona

Hem rebut el programa de les festes que Girona dedica al seu gloriós Patró Sant Narcís, advocat contra les mosques.

L'hem llegit detingudament, y d'ell n'extraiem el fragment que segueix, el qual pertany a la magnífica

—Pòrtem una mica de fil, Maria, porque la mestresa ja no'n te.

descripció dels números del castell de focs artificials, descrits minuciosament y d'un a un, en llengua castellana per espantarr al pagés dels voltants, que quan sent parlar en castellá queda embadalit.

Diu axí:

4.ª PARTE

ARBOL ESPIRALESCO, Hermosa pieza dibujada con luces decorativas y dotada de varios movimientos producidos por tornantes chispeados. Acaba transformándose en una soberbia fuente de fuegos eléctricos.—I bomba de gran iluminación y desmayos.—I disparo de culebrillas.—8 cohetes, voladores reales relámpago.

5.ª PARTE

LAS DOS CANASTILLAS DE DAFNE, atrayente conjunto formado por dos ruedas horizontales movidas con fuegos variados los cuales ostentan preciosos faros de luz, lanzan al espacio sinfin de flores de todos colores y acaban con dos potentes erupciones de fuego perlifero-estrellado.—I torbellino, roncador y detonante.—I granada, a gran detonación.—8 cohetes reales escondidos eléctricos.

LA SORTIJA

—Aquest any remenarem les dones.

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 27.—Passen a mans del drapaire els berrets de palla. Aquestos son substituïts per uns de tous, mixtes de vellut y de pelut d'aixugarse'ls peus, de colors morats, verds, blaus... Es la *dernière* ximpleria que s'ha inventat després dels abrics amb balda a l'esquena.—Continúa en l'*Edèn*, triomfant amb tot el seu garbo la sens igual *Zazá*, amb la que jurem y perjurem que res tenim que veure.—El *senyor Roca*, el dels matalassos, renyeix finalment amb la *Iepeta l'estanquera*. Carai, ja era hora!

Dilluns, 28.—Ens participen en l'*Arnau* que'ns esparrarem dintre de pocs dies amb la *Niña de los Peines*. Diuen que serà bo.—Gran festival coral en la rotonda del *Lion*. Se canta el divertit concertant del *Ernani* per una massa de cinquanta comensals amb acompanyament d'acreditat quintet.—Fins ara havíem cregut que per epatarnos amb el frac, n'era únic en aquest món de

mones l'impalpable y excellent actor *Eduart Giraudier*, però desde que'ns hem enterat que l'arxiespiritualment simpàtic crític en *Marcus Niño Jesús Bertrán*, s'en fa un de gran espectacle, queda establerta la competència.—Qui vulgui trovarse a totes hores amb dones guapes, res més te que concorre al *Salón Proyecciones* de la Rambla (*ches Olasia*) y quedarà convensut de que nosaltres mai diem mentida.

Dimars, 29.—Es admirat, abraçat, assediad a preguntes, l'angelical *Doctor Don Benet Roura y Barrios*, soci del Ateneu y concurrent de la *Ma llorquina*, ont saboreja el clàssic xacolata qu'es arriat de la *Tripolitania*.—Nostre venerable amic *Don Miguel Poveda* llueix un estupefacient abric de mitg temps.—Com que les nits refresquen, l'incomparable *amateur señor Artigas* se posa definitivament d'ivern.—Els ferroviaris, convensuts de que potser dintre de vintioinc anys els hi compliran lo promés, creuen que lo millor serà comensar una altra vaga. Per nosaltres, fassin, fassin.

Dimecres, 30.—Ens esparrarem al llegir els cartells que lo *Chil*, el genial *Chill*, escampa arreu pera anunciar el *Tenorio*. Deien així: «*Aun hay poesía en el pueblo...*» Per cert que l'altra nit ens va dir qu'havia trovat un sugestiú y delicat títol per una obra nova que vol fer en el *Còmic*. Lo *Chil* l'havia batejada: «*Los macarrones de frac*» Veritablement, de *Chil* sols n'hi ha un en tot el món civilisat.—El xiroi cambrer del *Lion*, en *Leopoldo*, batejat pe'ls nois d'aquesta casa per en *Lionpoldo*, serveix con arte, modo y liviandad epicena a les tres beutats que integren en l'esculptural *Trio y remano Delmonte*.

Dijous, 31.—Arriva a Barcelona, ont es vinguda per triomfar en el *Siegfried* del Liceu, la gran artista, tan y tan admirada, aplaudida, escupida y cantada per nosaltres, l'excels *Margot Kofftal*. Nostre millor salut.—Pe'l carrer de *Sant Pau* ens trovem a punt de caure en basca, sols al veure passar pe'l nostre costat a la desopilant *Amparo Guillén*, del teatre *Aou*, ont fa tornar bojós als abonats. Quines carns, mare santa!... Ail... Per cert qu'anava amb la *Guillén* una mena d'angelet d'ulls de cigarrillo cremant a les fosques, gaditana per

més senyes, nomenada amb el cognom de *señorita Arellano*, qu'es de lo més retebusó que Nostramo ha posat a Barcelona.—El jove *Quimet Solé Felin*, tant conegut en el Torrent del Olla, empaita a les criades.

NOVEMBRE

Divendres, 1.—Castanyes y Tenorios. Les senyores se desmaiien contemplant a n'en *Ricardito Calvo* com roba monjes, engega tiros, crida, s'en fum del Comendador y carregat d'angelets puja allà dalt ont veurá sant Pere.—En *Sauc*, el *Le Bargy Enric Sauc*, de *La Bisbal*, torna a trovarse amb nosaltres. De senyores, no pot donarne l'abast. Naturalment, amb aquelles ermilles...—En l'arxividivertida *Rectoria* se celebra la tradicional *castanyada*, amb rialles, xerés, panallets, xistos y bona harmonia. Que duril...

Dissabte, 2.—En *De Emilio* y en *Franc del Nou* es paterren en l'*Edén*, dansant el *pas de l'ours*.—Firmades per *Un mono sabio*, comensen a publicarse en *La Publi* unes cartes *lirico-taurines*, que'ns recorden els bons temps de la nostra independenta joventut.—Nostre sant *Calendari*, pastantse amb un sens fi de ninots de totes menes.

El Papitu y les modistetes

Es hora de podernos alabar d'una cosa, y es de que hem portat la literatura fins a les modistetes, o, per ser més francs, direm que les modistetes han portat la seva literatura fins a nosaltres.

El cert es que ja no hi ha cap modisteta que no llegeixi el xamós PAPITU.

Als tallers ont aquestos malignes angelets se reuneixen, ja se sab, no's parla de res més que de lo que diu el nostre setmanari. Allí s'hi comenta la nostra xirinola com la cosa més agradable del món. Ja veuen els senyors del Comité de defensa social ont hem anat a pararl.

Les tendres modistetes han trovat en aquest tranquil y falaguer poble de Barcelona una manera nova de divertir-se y d'alegrar les llargues hores de la seva captivitat. No fa gaires dies un estimat amic nostre ens parlava de la broma que hi fan unes hermoses modistetes que trevallen en un acreditat taller del carrer del Duc de la Victoria, taller ont s'hi vesteix lo bo y millor de les senyores de Barcelona.

En aquella casa es un continuu. L'amo den Lluís y la seva distinguida esposa están fins al cap-de-munt de les converses y de les brometes de les noies del taller; alló es una edició continua del PAPITU.

Un día llegeixen a les restres pàgines que tots els qu'es diuen Lluís son *corridos*, y ja'n tenen prou pera dir que l'amo, que's diu Lluís, es un *corrido*.

Un altre día llegeixen que tal senyora de Barcelona fa *pudor de cremat*, y, fillets de Deu, alló es la barrila del sigle.

Pudor de cremat, per aquelles noies; vol dir lo que

nosaltres ne diem *olor de peix* y altres ne diuen *toc, menjar o deixam encendre*; la qüestió es que quan llegeixen que tal o qual gran senyora te un enredo, alló no es viure, alló es riure.

Y quan llegeixen algún xisto d'aquells tan indecents capassos de fer riure a un mort, alló es un escàndol monumental.

Desde aquestes planes les saludem y els hi desitgem molta sort, especialment a la Carmeta, aquella flor de la Barceloneta que li diuen la *Pinxa* y qu'es la noia més xamosa y mes *pinxa* de la terra. Un día d'aquestos l'anirem a esperar a l'hora de sortir del taller, per demanarli relacions y robarli el cor, que l'ha de tenir molt tendre.

Conte

En un tranvía que passa per una vía molt concorreguda, dels que van sempre plens... de gom a gom y que sol anarhi concorrencia escullida, hi anaven una colla de tranquils d'aquells que sols busquen el més petit succés pera riure y fer broma a *carcajada limpia*, fent poc cas del silenci personal que molts guarden; doncs es el cas, que al trovarse dit vehícul en una parada pujá una noia carregada amb dos melons, que per la cara que feien havien de ser dolsos com la mel; y, dit de pas, ella era guapa, frescota, d'aquell genre que fa venir pensaments belicosos y fins trenquen els cors. Més al penetrar dintre no va poguer sentarse, degut el oran nombre de passatgers; quan de prompte va interrompre aquella quietut un jove que amb gravetat li digué y amb veu melosa, senyalant al seu costat, que hi havia un noi:

—*Seguí, que'l meu germà petit s'aixecará.*

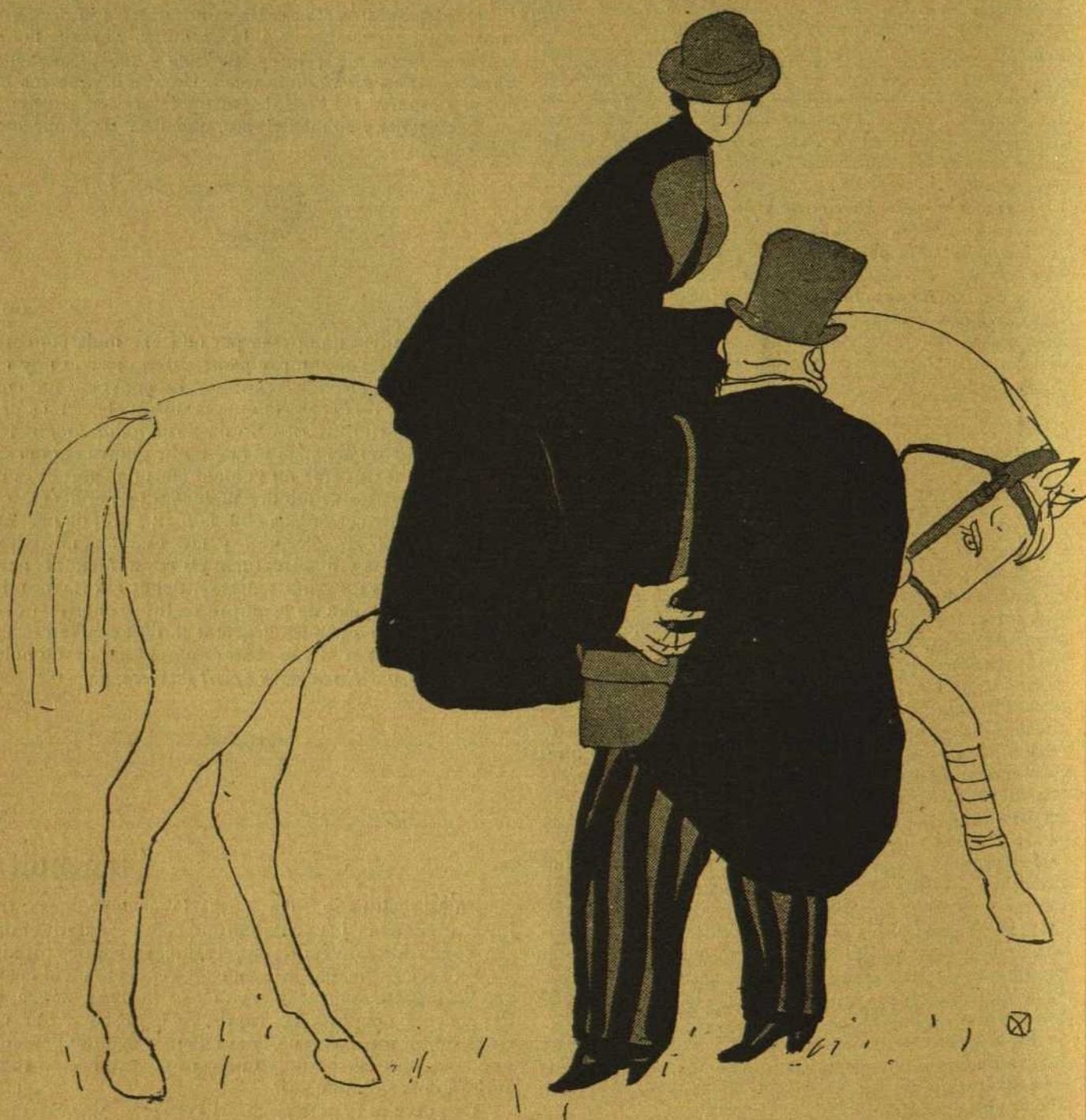
Ingenuitat

En Miguelitus se trova a casa la seva promesa; tres joves amics seus li fan companyia, com pera darli el darer comiat de solteratge, car el seu casament es pròxim.

La seva estimada, la xamosa Pepeta, está al costat seu y no gaire apartat la seva mare, la futura sogra. La Pepeta está ocupada en capdellar o descapdellar una troca de fil, mentres va donant idem a la conversa que van sostenint entre tots y que com pot suposarse recau sobre l'enllás d'abdós.

De sobte la Pepeta deixa la conversa y posa tota la seva atenció en la troca de fil; es qu'aquesta se li ha esbullat. Per més que provi d'arreglarla no pot de cap manera. En Miguelitus allavors li pren, vol arreglarla també y acaba per esbullarla del tot. Allavors salta un dels tres joves, tot dient:

—Pepeta, déiximela a mi; jo li arreglaré, perque en Miguelitus sería capás de trencarli el fil avans d'hora.

—Créguim que poques senyoretes podran dir qu'hagin fet la carrera com vosté.

Art superdramàtic

José Giordano Fola Bruno Igúrbide

No podia passar inadvertida per nosaltres, xafarders avans que tot y per damunt de totes les coses, l'estrena del drama en *cinco actos, quince cuadros y un día de cadena temporal*, del

*filósofo y rimador,
y guitarrista dramático
y físico y matemático
del Paralelo inventor,*

progenitor de *Cain y Abel o la Pilarica, El sol* (bemol) *de la humanidad, La sociedad ideal, la Cuadratura del círculo y finalment de Giordano Bruno, evocación histórica del gran filósofo del Renacimiento en doctrina y en martirio* por ende *Don José Fola Igúrbide*.

Que'l drama va omplir l'*Apolo* dies y nits, es cosa de tots sapiguda. Es bo, molt bo, tant, que PAPITU no pot deixar de incorre en quasi una edició clandestina per popularisar obra tan trascendental. Obrin els paraigües, que plouen fragments:

«ACTO PRIMERO. Escena tercera. *Giordano Bruno y el Padre Bonifacio*.

Giordano La filosofía es la que pone luz (1) en el espíritu de los hombres. Con ella me siento capaz de domar a la ignorancia. ¡Domador de la ignorancia! Ese quiero ser yo (2).

P. Bonifacio ¿Pretendéis separar vuestros juicios de la Fe?... ¿Queréis consagrarlos a la Razón?

Giordano A decir verdad, todavía no se definir bien lo que quiero (3). A vos puedo decíroslo (4). Ni a mi padre le abriría de este modo el arca cerrada de mi pecho (5). Mi alma ha roto los vínculos que la unían al pasado. Vine al convento irreflexivamente (6). Fué una locura insigne (7). Por eso digo (8) que, cuando se abrocha al revés el botón de un traje, los demás ya no pueden abrocharse al derecho (9). Ahora sufro las consecuencias (10). Los vuelos del espíritu no pueden detenerse (11).

Escena VII. *Giordano y el Padre Palermo (12), seguido del Padre Donisi, por el foro.*

P. Palermo ¡Padre Giordano!

Giordano Pasen. ¿Qué objeto les trae?

P. Palermo (13) El padre Donisi ha consultado a fondo las Sagradas Escrituras y desea reanudar

con vos la discusión habida sobre la redondez de la Tierra, para convencerle (1)

ACTO SEGUNDO. Escena curta. *La Condesa Fiorina y la Duquesa.*

Duquesa Tendremos auto de fe muy pronto.
Condesa ¿Otro auto de fe?
Duquesa Lo dices con tono desmayado.
Condesa No soy aficionada a esa clase de espectáculos.
Duquesa A mí me encantan (2).

(El fragment que segueix no te desperdici.)

ACTO CUARTO. Cuadro XI.—Corredor del Santo Oficio. Escena primera. Aparecen por la izquierda el Padre Donisi (3), seguido de los padres Palermo y Anselmi (4). Viene explicándoles la imposibilidad de la redondez de la Tierra (5).

P. Palermo Hacednos alguna revelación (6).
P. Anselmi Contad con nuestra reserva.
Padre Donisi Cuento con ella. La Tierra podría ser redonda solo en un caso (7).
P. Palermo ¿Cuál? (8).
P. Ans. ¿Cuál? (9).
P. Doni. En el caso de que fuese sólida toda ella.
P. Pal. ¡Es verdad! (10).
P. Ans. ¡Qué luz tan grandel! (11).

P. Doni. ... Esta es una propiedad que tienen los líquidos. El nivel de agua obedece a la misma ley (12), determinando siempre la horizontal (13). Además, tampoco podría navegarse como no fuera perforando los mares para buscar la línea recta.

P. Pal. Tenéis razón que es la Divina gracia la que os ha inspirado (14).

(Y aquí tenen un fragment del monòlec d'en GIORDANO, en l'acte quint, qu'es una delícia.)

Goirdano ... Del grano de semilla se forma el tallo (15), del tallo la espiga (16), de la espiga el pan (17), del pan el quilo (18), del quilo la sangre, de la sangre el esperma (19), del esperma el feto (20), del feto un hombre (21), del hombre (22) un cadáver, del cadáver

(1) Relaciones de la filosofía con las oficinas del Gas Lebón.
(2) Giordano Bruno precursor d'en Musiu Bidel.
(3) La franquesa avans que tot.
(4) No sab lo que vol y ara va a dirho. Ai, ai, ai!
(5) En arca cerrada no entran moscas.
(6) A las oraciones—cierran los conventos;—pobrecitos frailes,—que se quedan dentro.
(7) Irreflexió,... locura insigne. Recomanem dutxes.
(8) Ara, ara veurán lo que diu aquest Bruno.
(9) Això, més que filosofia del Renacimiento es... sastreria del Renacimiento.
(10) De no sapiguerse cordar els botons del traje o de la locura insigne? En qué quedem?
(11) Quan un te'l tiro filosófic, malo.
(12) San Benito Palermo.
(13) Que porta pressa.

(1) Las en fum si amb uns frares així hi hauria hagut crema de convents. Indubtablement qu'eren de l'Ordre de la Ximpleria.
(2) Sembla que parlin de toros.
(3) Ja'l coneixen.
(4) Nebot del tenor.
(5) Ja veuen si venen de lluny.
(6) Així, com qui demana un joc de mans.
(7) Vinga, vinga...
(8) ¿Cuál?, que deia en lloc de ¿quién?, un expresident del Casino de Girona.
(9) Le piden, que responia el conserje del esmentat Casino.
(10) Com vulguin.
(11) Secció de bombos mutuos.
(12) A la llei d'aigües, per lo vist.
(13) Ergo el nivell d'aigua determina el bidet de la horizontal.
(14) Alabat siga Deu!...
(15) Del coro al caño.
(16) Del caño al coro.
(17) Pini... Pumi!...
(18) ... el quilo... métrico.
(19) Comadrón en puerta.
(20) Justos.
(21) Entre dos peñas feroces, sale un hombre dando voces.
(22) Rubio y de buen color, que diuen les tiradores de cartes.

ver terra... Y así (1) vuelve a empezar el giro de la vida (2).

(Al final, hi ha *apoteosis*, apareix el monument d'en Giordano y la orquesta toca la *Marsellesa*, segons diu l'exemplar.)

Y ara, gran amic Fola, que los pétalos de las rosas caigan a tus plantas, que los vuelos del espíritu a consecuencia de abrocharse al revés los botones no pueden detenerse, segons deien el filosops del Renaixement.

Foot - Ball

Per medi d'uns grans cartells posats per les cantonades y parets més brutes de *xim xim* y un anunci de colors a Canaletes, el «Barcelona» ns anuncià els seus partit contra el «San Sebastián». Prometia ser cosa grossa, qu'es lo qu'agrada a nostres llegidors, y per aixó várem anarhi y amb nosaltres tots els *sportsmen* de bon gust.

L'arribada dels simpàtics jugadors fou en l'abaixador del Passeig de Gracia, ont s'hi congregà molta gent, representants de clubs, premsa y el *Sport Diario* (2) en corporació.

El primer partit fou un grandióis éxit. Encaixonats dintre la conductora del Continental arribaren al camp del «Barcelona» els donostiarres, que foren saludats amb aplausos.

El veterano foot-ballista y mestre en el xiulet senyor Hamilton s'encarregà la tasca de fer creure aquella entramaliada familia, quins equips se formaven així: «Barcelona»: René, Amecha, el Padre, Rosquilla, Massana, Gatvell, Fornarina, Rodríguez, Acero, Allach y mi hermanito. «San Sebastián»: Anec-Chino, Burrete, Minondo, Olivares, Machim-chim-chim-barrena, Larrañaga, Sena (G.), Rodríguez, un altre Sena (A.), Arri-llaga y Babola.

Efectivament, va bola y surt el «San Sebastián» amb parsimonia; en René refiat s'ho pren amb calma y l'Arrillaga, arril arril arriba a tirárseli a sobre y sense deixar-lo posarshi be li fica dintre. Efecte de la badada d'en René y a fi de que vagi més ràpit li unten les frontises.

Un directe del «Barcelona» que *pifia* en Minondo es parat per l'Anec Chino que's tirà a terra perquè no li introduissin; un procediment com un altre! n'hi ha que's posen de cul a la paret... Tiren corner els nostres (els nostres son els que guanyen) y l'Allach n'hi coloca un que fa l'empat.

En Peris (mi hermanito) trevallà com un desesperat, fa més bots y més caigudes que una pilota, talment sem-

bla de goma. En Massana se passeja mitj equip viscat regatejant; va senyarne quatre amb el dit gros del peu dret y aieitá a l'Arrillaga de volea. Aquest s'enfada perquè li han fet mal y no vol que li mirin l'ull. Tots volen consolarlo, però ell els envia a passeig. L'Hamilton diu:—Aquest noi tan petit té més génit qu'el vi de set!

Com que som Tots Sants, hi ha gran castanyada al sol. La policia hi pren part.

El Gat-vell demostra qu'en el joc ho es de debò; encara que vell, está per tot. L'Steel, en espanyol *acero*, fa la segona ficada y l'Allach la tercera. El porter se tira a terra varies vegades; per lo vist aixó fa més *goal-keeper*.

Després del descans, en que'ls jugadors han xarupat un tros de llimona, tornen a comensar les patacades. Ara el «San Sebastián» te la baixada y domina però sense lograr alló tan desitjat. L'Amecha no fa ganyotes perquè te febre, pero juga més que mai, igual que el Padre. En Rodríguez, que mai l'havíem vist tan bo, fa el quart tanto del «Barcelona» y amb aquest resultat acabárem el partit, qu'es dels més bonics que s'han jugat per aquí.

Comentaris: Del «San Sebastián»: superiors en Machimbarrena, Arrillaga, Minondo, Zabala y Sena (G.); els demés molt bé.

Del «Barcelona»: René, defenses, mitjos delanteros y, ... en fi, tothom. El *referee* també to gracies a Deu. El públic colossal y la pineda del sol ja biota; l'any que ve ja hi haurá pinyes abundants.

La concurrencia? Oh!... de lo més selecte en els palcas y tribunes; hi havia lo millor de lo millor; per mostra els direm que fins hi havia la tiple lleugera Elvira de Hidalgo, que junt amb les seves dues germanetes, eren l'admiració dels concurrents.

Desitjem que's repeteixi sovint per be del «Barcelona», dels foot-ballistes y de nosaltres. Amén.

El novells de Sant Medí

Els novells de Sant Medí, potser com a *Novells* y perquè no més se manifesten una vegada l'any, son poc coneguts a Barcelona. Sigui com vulgui, nosaltres volem donar a conèixer aquestos *Novells*, que formen tots seixanta un matis barceloní digne de que consti en l'escala nombrosa y rica en matisos que forma la nostra personalitat.

Els novells de Sant Medí, desde l'*abanderado* fins al més *novell*, tenen per objecte el divertiment a càrrec dels demés.

Per aquesta llei, tot barceloní que no sigui novell de Sant Medí ve obligat a contribuir a la diversió dels aixecats *Novells*.

Son joves, la major part, menestres de lo més lluit y

(1) ... se viene la muerte, tan callando.

(2) Hay una continuación, como en el bacarrat.

tenen desenrollat l'esperit de cos, lo que demostra que van ben armats.

El *Novell* de Sant Medí ho es sempre y en tots els actes de la seva vida; quan neix ja va per *Novell*, y n'es, va creixent y se va *novellant*, arriba a ferse home y entra de pet a la Cofraria dels *Novells* sense cap mena d'aprenentatge, perque el serho ja li ve del néixer.

Aprén la vida de *Sant Medí* y la *medita*, va a l'ermita de *Sant Medí* y la *medeix* perque hi va a peu y per *Sant Medí* busca el *medi* de anar vivint lo millor possible.

Ouan pel carrer troveu un jove alt, guapet, ben vestit que no baixa de la cera, que trepitja fort, que camina amb el cap al cap alt y que va pe'l que va, digueu es un *Novell de Sant Medí*.

S'en casa algun de tant en tant amb alguna *medianera* de bon veure que si hagués nascut home també hauria estat dels de Sant Medí.

La vigilia de Tots Sants, aquestos confreres varen donar un ball lluidíssim.

Amb l'alegria que cada *Novell* porta, hi barrejaren la de la *Guillén*, la tiple zarzuelera de la *Corte de Faraón*; la *Villar* la més guapa de totes les tiples; en *Sanpere*, graciós fins a les pessigolles; en *Franc*, qu'es tota una academia de gracia y alegría, y en *Ferrerí*, que porta'l pes del tinglado dels *Novells*, ens feren passar una vigilia de Tots Sants d'una manera casolana y al ensemps divertida que no deixava res que desitjar.

El jovent de «La Bohemia» va ajudar al lluiment dels de Sant Medí acudint com un sol home y una sola dona. Les noies hi eren a munions, amb les mares, les ties y les avies, que veien el *débil* com un entreteniment més y se penedien de que no s'hagués ballat quan elles encara eren *tiroños*.

L'*Antonio Camprubí* duia la veu cantant quan no ballava, y quan ballava la duia *tocant*, en *Carbonell* s'ho mirava desde lluny, lamentant no ésser de Sant Medí; en *García gran* y en *García petit* se les partien com a bons germans; en *Bach* se les enduia com si volessin; la *Parca* anava amb la propria, l'*Oliveros* prenía punts de vista, en *Montant* de càn Guardiola passava pe'l saló de llarg, en *Mas Bagá petit* s'hi ensajava per quan sigui de la Junta d'obsequis del Círcol Artístic, en *Vilaseca* ballava de bona fe com si hagués arribat allavors mateix de fora y en *Mateu*, el famós futurista cotoner, feia escola y enveja, ballant, rient y disfrutant amb el mateix *salero* que si jugués a *bales*.

Tothom se divertia en gran, mentres les castanyes s'escalfaven de valent.

Quan s'acabá el ball, totes les castanyes cremaven, y, com es natural, foren els novells de Sant Medí els que les tregueren del foc.

El senyor Ignasi desesperat

En una botigueta del carrer de la Princesa ne sortí un cas, gros perque sí, y com a bon amic dels lectors de aquest setmanari corro a donarne satisfacció per medi de les fulles de nostre PAPITU. A la botiga de que estic

parlant, hi ha amb gran existencia ous de Vilafranca, formatge, llonganissa de Vich y altres menes d'embutits no menys gustosos; el senyor Ignasi, qu'es l'amo de la botiga, es també el que's cuida d'ella y de deixar contenta a la parroquiana, y de procurar que hi tornin els que per primera vegada hi van, no mirantse gaire a donar un miquel al primer que's proposa ferli la santíssima.

Are que'ls hi he donat una idea fosca del natural del senyor Ignasi, tiro endavant.

Entra una senyora.

—Deu lo guard.

—Igualment, senyora—diu el senyor Ignasi.

Després de servir a la senyora amb aquella amabilitat propia d'ell mateix, li fa'l paquetet: «Si es servida.»

Derrera aquesta una altre nova entra; aquí la cara del senyor Ignasi cambia per complet.

—Qué volia?—li pregunta.

La noia, sense donar contesta, s'en va a la panera dels ous y comensa a remenarlos; al bo del senyor Ignasi li bullen les sangs y no pogué menys de dirli amb la tranquilat de que ja'ls he parlat que tenia:

—Ja estic cansat de que vosté vingui aquí a casa no més que pera tocarme'ls ous.

El fil de la florista

A una de les floristes més maques y aixerides que actualment venen flors a la Rambla se li presentá un d'aquestos dies un jove molt elegant y simpático y li demaná un ram de violes. La jove florista, més llesta que una centella tregué un ram de violes, l'únic que quedava, de dintre un pot d'aigua y l'entregá a aquell jove, que talment semblava un figurí de casa en Pantaleoni.

—Miri, miri: aquest ram está tot deslligat; vol fer el favor de lligármel?

Pega llambregada la xicota per tota la taula, com buscant alguna cosa, y tot seguit excama:

—Ai, senyoret, dispénsim; de bona gana li lligaria, pero no tinc el fil.

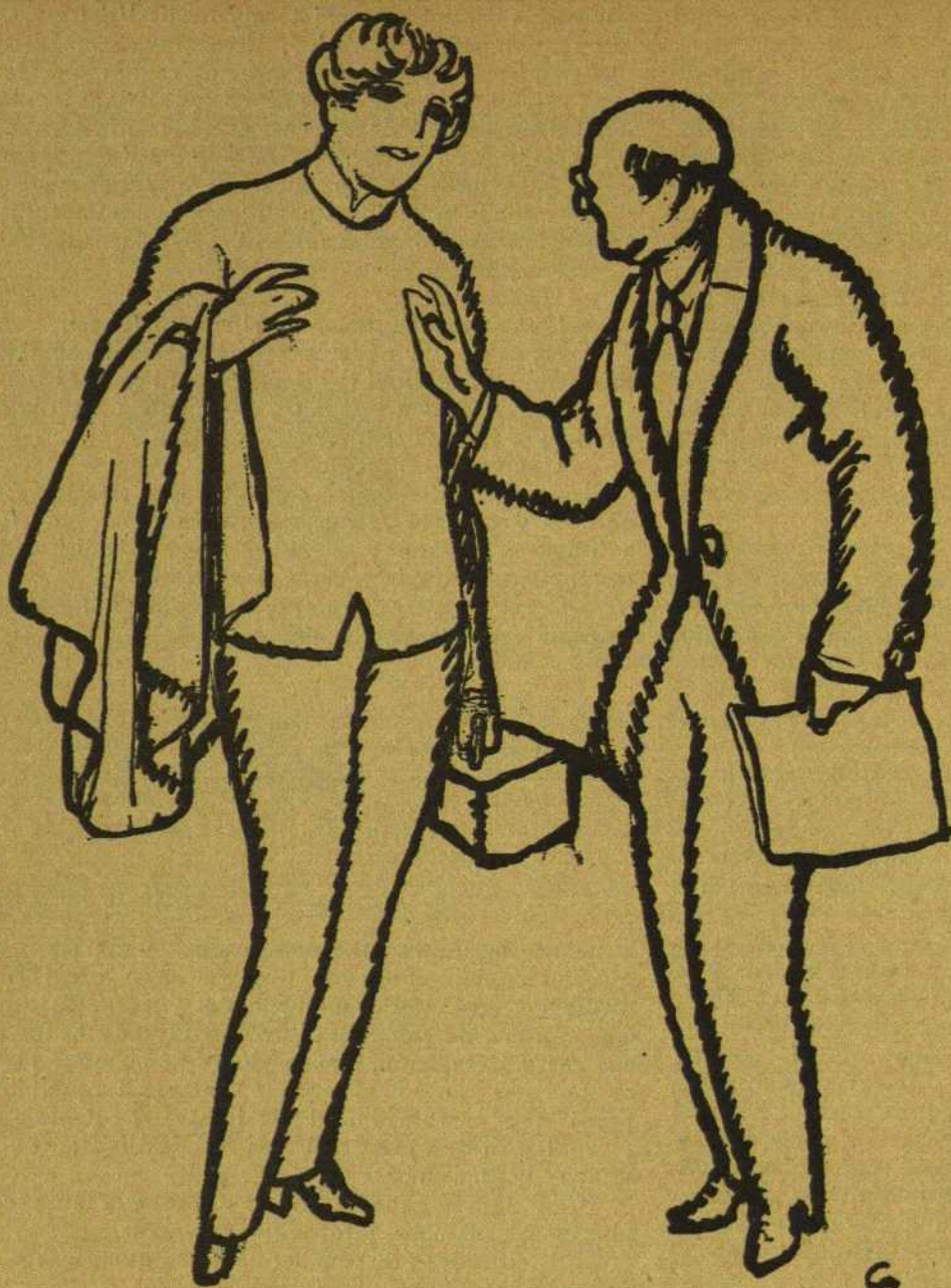

Buscant

A la senyora Pepa li agafen cada tres per quatre atacs de nervis y aixó la te molt preocupada. Cansada de ferse remeis casolans y veient que no'n pot sortir, determina anar a trovar al metge pera veure si la curaria.

Vetaquí que al ser a casa el doctor y preguntarli el metge si li venien molt sovint, va respondre:

—Sí, senyor; cada vegada que'l meu marit me toca.

—Senyor perruquer, no's descuidi de donar una repassadeta a les ballarines.
—S'haurán de esperar una mica, perquè primer he de pentinar les parts.

Paradoxes

La diada de Tots Sants ha passat altre cop amb el consegüent bullici de castanyes, panellets, corones, cotxes de punt y tranvies abarrotats de gent. Contrastant amb l'obligatori cel gris de la jornada, la joventut neta de clatell y llarga de dits demostra que l'alegría se troba fins en la Sina d'Abraham y s'aprofita de la visita als cementiris per treure partit de l'aglomeració de gent, de les apretades en els tranvies del Foble Nou y de can Tunis, apretades solemnes y sericetes fins al extrem de que deixem completament usat el vestit qu'es costum estrenar en la macàbrica diada.

Jo, mal m'está el dirho, vaig cada any tot sol a visitar el cementiri y cada any, sense fallar, torno amb dona. Y

no amb dona de poc més o menys ni ab dona de matar la estoneta, sino amb dona qu'es dona, viuda endolada o soltera qu'espera portar dol que favoreixi més la seva bellesa, casada que té'l marit de viatge o cambra formosa que li manca un seiyoret.

Y com jo, tots els joves que s'estimen y van al cementiri en el día de Tots Sants. Perqué en tal ocasió, l'home que no conquista es que no conquerirà mai ni un encostipat. En primer lloc, la pressa aglomerada en agafar el tramvia facilita el contacte y l'entrar en conversa. Com que's va al cementiri, succeeix lo mateix qu'en els enterros, aixó es, que tothom riu y está de broma. Vesten Antón, que'l que queda ja's compón. Ja ho crec si's compón. Quan s'arriba al cementiri, entre la vena o arteria de carn humana, viva y curiosa, ja tens, jove aprofitat, parella a qui fer de cicerone en els ombrius (cementiri vell) o gemats (cementiri nou) camins y passeigs y vies de tombes, ninxos, xiprers y desmais. Vas caminant y llegint y comentant les inscripcions, els epitafis; culls una flor d'una corona y te la poses al trau, acordes a la vista d'un retrat funerari que'l difunt era molt lleig y per lo tant desgraciat... Y mentres tant actives la propaganda prop de la dona que has conquistat pel camí o be la plantes sense miraments si veus al peu d'un sepulcre que una viuda plora tot mirante picarescament de reüll.

El món es així y tot lo demés son romansos. Tots

Sants vol dir xirinola de castayada y noble desitj de fer lo possible pera contrarrestar amb nexements els buits que ha deixat l'obituari. Nosaltres ens associem de tot cor a la festivitat esperant, que haurán fet lo mateix els nostres admiratius llegidors.

Anís "Papitu"

El senyor Campderrós, d'Esparraguera, ha tingut una pensada genial. Ha fabricat un anís, que per cert te tots els gustos d'aquest món, amb el dels nom de PAPITU.

nom que per si sol ja es un terrós de sucre. Hem tastat aquest anís, y creguim qu'es cosa fina.

El senyor Campderrós, batejant el seu producte amb aquest nom ens fa molta propaganda, y el públic al veure qu'atabem el género dirá que ho fem per recompensarli. Res d'aixó. Qui no ho vulgui creure qu'en vagi a beure una copa.

Nosaltres, la veritat, ja n'hem begut, y podem dir que ja hem begut oli, perquè no sabem beure cap mes licor que l' *Anís Papitu*.

Ves qui'ns ho havia de dir quan el várem fundar que arribaríem a vendre'ls exemplars que'ns daría'l gust y la gana, y qu'ens veuríam l'èxit en forma d'anísat. Visca el PAPITU, orgue de l'indecència moderna y de la xiripola eterna.

Y lo més bo es que cada copa de *Anís Papitu* qu'els homes y les dones se clavin al cos, se la clavarán a la salut del nostre gloriós PAPITU.

Endevinalla

Els homes les tenen grosses,
atrevides y peludes;
els nens les tenen petites,
peró alegres y mogudes.
Les dels vells son arrugades.
N'hi ha de blanques, de vermelles,
de morenes y rosades.
A les dones els hi agraden
d'una mida regular,
blanques, netes y polides,
que donguin gust d'agafar.

(La solució al número següent)

Solució al número passat

LA CLENXA

CORRESPONDENCIA

Un cassinaire.—Estimat senyor *Un cassinaire*: li agraïm amb tota l'ànima la protesta y l'envió del *Cor del Poble* periódic que's publica a la simpàtica y laboriosa barriada de Sans, veritable pal·las adoptiva de l'indecent y barrilair PAPITU. Ja farà'l favor de dir als senyors del *Cor del Poble* que tenen tota la raó en lo que diuen de nosaltres, excepte en els atacs que dirigeixen al digne administrador, que no te altre missió en la nostra santa casa sino la de portar els llibres y rebre les visites de compliment.

Un Rastell.—Estimat senyor *Un Rastell*: com pot veure en les

ratlles endressades al senyor que'l precedeix en l'us de la correspondència, estem mol agraïts de l'envió del *Cor del Poble*, aont se ens ataca amb més raó que bones paraules. Vosté, que te la bondat d'enviarnos un altre exemplar del mateix periódic, rebí les nostres més expressives gracies, com també per la protesta que vosté fa dels conceptes estampats en l'orgue esmentat. Nosaltres, fent la salvetat del senyor Administrador, ens ho deixem dir tot.

Noy de la Selva.—A nosaltres ens agradaria molt publicarho, però potser es massa clar lo qu'explica.

J. Esquerda.—Ha endevinat l'endevinalla. Lo qu'ens envia ho aprofitarem amb molt gust.

Tarrós.—Ho guardarem per un amic nostre que fa colecció de coses que no's poden publicar ni al PAPITU.

D. S. M.—No'n menjarem, tinguin la seguretat completa.

Josep Selapé.—Es molt cert qu'hem publicat coses que no estan tan be com lo que vosté ens envia. Vosté dirá: es que perquè'l deixin escriure al PAPITU s'ha de tenir la dona guapa, s'ha de tenir influencia o s'han d'untar les rodes? No, senyor; res d'aixó. Nosaltres només ho publiquem de capritxo. Qué hi vol fer? el mon es així. No hi ha justícia, y en aquesta casa menos.

Stret.—Li publicarem la tercera; les altres son massa amples.

Una Papitaire.—Cregui que de figures n'estem fins al cap-demunt y només ens faltava la que vosté ens ofereix.

Tres llegidores de PAPITU: Patti, Vattiy Etti.—Les hi publicarem l'endevinalla qu'ens envien, perquè está molt be; tant be, qu'ens costa molt de creure que siguin principiantes. Me sembla que alguna altra vegada ja ho devien haver ensajat.

Nassari Ros.—Lo de *San Dalia* figurará al *San Toral* del Calendari de l'any nou.

R. R. Natus.—Está molt be y li publicarem quan li toqui el torn.

Morenet.—Vegin si'ls hi agrada tal com el publiquem.

Epicuri.—Tractantse del càrreg del senyor B. de Mart. del Vallés no'n podem parlar.

Hodeu.—Les endevinalles ja les tenim. Per lo que diu de la bona memoria d'en *Girona pobre*, lo més ben pensat es lo que diu vosté, però Barcelona no pot fer més de lo que va fer per ell.

Antonia López.—Les aprofitarem com a xistos.

M. Agra Dorna.—A nosaltres ens agrada'l xisto qu'ens envia y publicarem.

Cetrillet.—L'insertarem amb molt gust dels llegidors, de vosté y nostre.

Elissend.—Aquesta vegada está tan ben escrit com les altres, però es manso.

Cunyat del Colegi.—Arreglantli el pseudònim, li publiquem el conte qu'ens envia.

Piera.—Li publica em ont vosté desitja.

Aliciòfil.—Aquesta setmana no l'ha morta.

Un Cettori.—No hi ha res a fer.

Un dependent de Marcús.—Veurem.

Pitus.—Ens hi pensarem.

1 Noi de 100.—Ho guardarem per si de cas.

Mai Krdm.—Es molt trist, però no li podem publicar.

M. del Pic.—No hi está prou versat.

Tiqueli.—Es una ciutat italiana. Ja ho va dir en Pitarra, qu'en pau descansi: «Per cardar y macarrons, no hi ha com l'Italia.»

Neula de Mataró.—Mataró, Mataró, ciutat sagrada.

C. Lavi y C.^a—Aprofitem un xistet, qu'está molt ben fetet.

J. Tafarra.—Es molt cert, massa cert per una endevinaya.

Cardó.—Les aigues de Cardó.

Un Terrassenc.—Massa calent.

Toqueula y C.^a—Aprofitem lo que podem.

Riparti.—Hem estat a punt de publicarho.

Janet.—Aquesta setmana no ha estat inspirat.

Sánic.—Miri qu'es molt comprometedor.

B. Ribera.—Be, senyor Ribera; gracies del informe y li publicarem.

S. Barda.—Ja li dic jo que te un estil com una casa.

J. Lauda.—Está vedat.

Cisquet dels Coloms.—No li podem dir res.

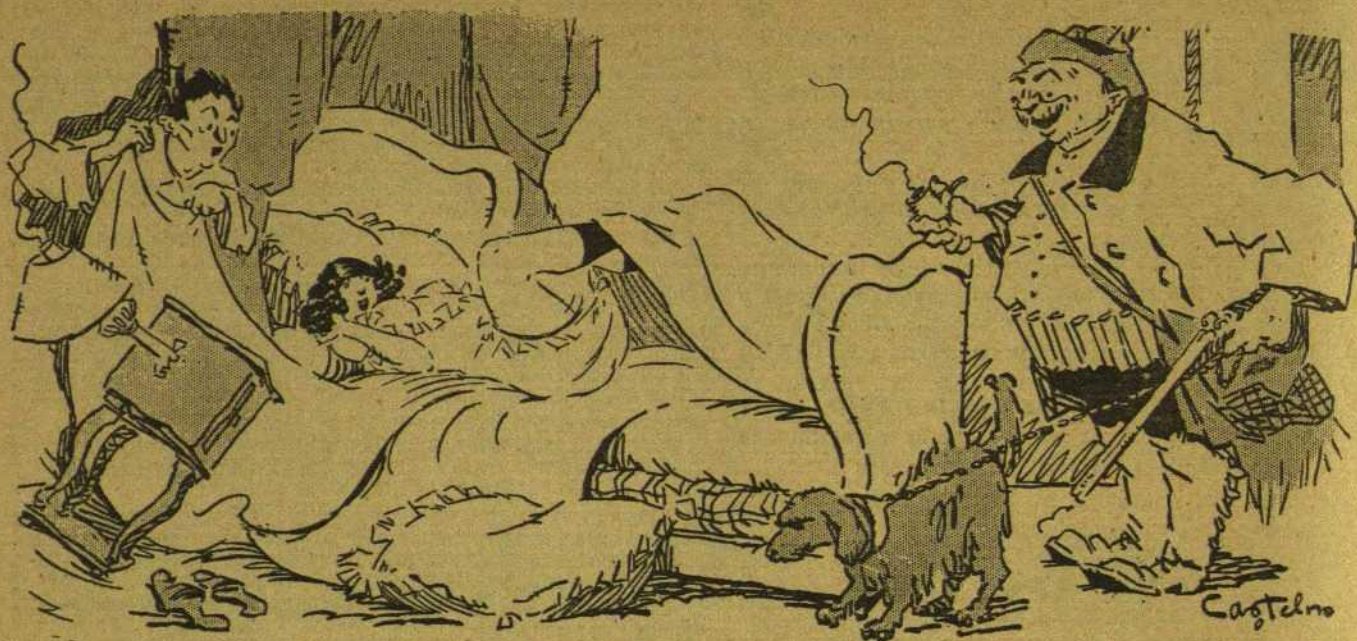
Quatre pels.—El guardarem a la cartera de lo que no's pot publicar.

Pep Nasi.—Potser es massa feconditat.

Pilota.—La tirarem a l'olla.

Pi Xagrossa.—Haurem d'anar al Pla del ós.

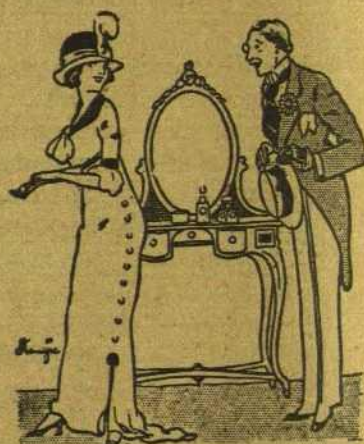
L'HUMOR EXTRANGER

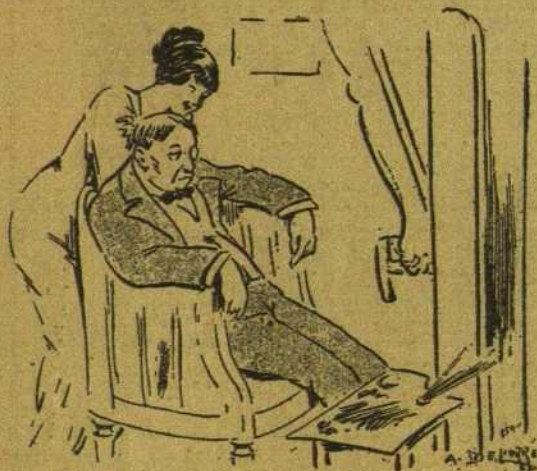
—Al últim, Stop, haurem fet aixecar alguna cosa.

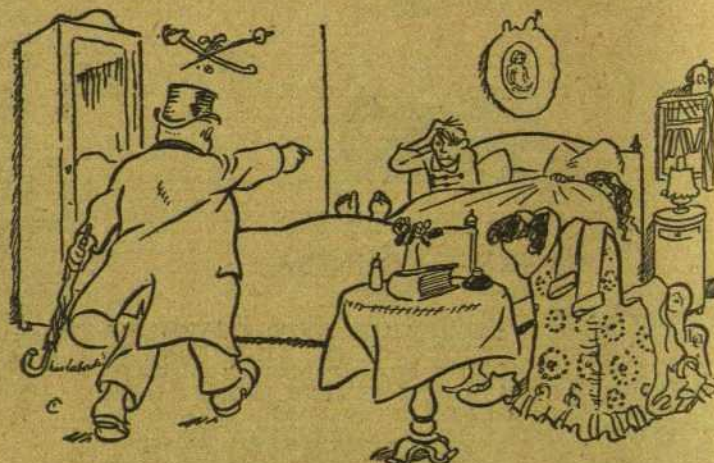
—Signer Antoni! La seva senyora sogra'l demana.
—Dígull qu'entri.

—Aquet vestit te va de primera; no se com dirtho, me manquen les paraules.
—A tu, sempre't falta alguna cosa.

—No coneixes pas un nen que'm fes de model?
—Potser t'aniria més be una model que tu li poguessis er.

—Miserable ensibornador: t'hi faré casar per força.
—Es impossible, papà: es una casada.

Passelg de Gracia, 18

: BASTIDA :

Passelg de Gracia, 18

Casa especial en grans novetats a preus incompatibles

SASTRERIA

Trajos y abrics models anglesos desde 25 pessetes.—Ermilles fantasia desde 2'95 pessetes.—Pantalons cheviot girats de baix desde 7'95 pessetes.—Impermeables anglesos desde 35 pessetes.—**SOMBREROS** anglesos desde 5 pessetes.—**GORRES** angleses a 2'95 pessetes.—**GENRES DE PUNT ANGLÉS**. Trajos desde 4'95 pessetes.—**MITJONS** gran fantasia a 8 pessetes dotzena.—**BISUTERIA**. Gemelos desde 0'50 pessetes.

CAMISERIA

Camises classe 1.^a desde 2'95 pessetes.—Colls a 0'50 pessetes, classe 1.^a, 5 pessetes dotzena

CORBATERIA

Pales més grans, tot seda, desde 0'95 pesetes.—**BUFANDES** llana desde 0'95 pessetes.—**GUANTS** anglesos.—Agencia especial de les millors sastreries de Londres pera trajos a mida pera senyor y senyora, fets a dita capital y entregats a domicili.—Assortit immens de teles pera trajos y abrics del més exquisit gust londinenc.

OBSERVACIÓ: Aquesta casa te en totes les seccions articles de classes superiors sempre ab la mínima diferencia d'un 25 per 100 d'economia

VENDES EXCLUSIVAMENT AL COMPTAT'

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.^{or} - De 11 a 12 y de 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.^{or}. - (Entre Plassa A. López y Carrer Ampie)

de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

—Vol que li obri?